

JUDITH McNAUGHT

REGATUL VISELOR

CAPITOLUL 1

- Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui!

În condiții normale, acest îndemn pentru un toast de nuntă ar fi declanșat zîmbetele și ovațiile doamnelor elegante și ale domnilor reuniți în marea sală a castelului Merrick. Ar fi fost înălțate cupele cu vin și s-ar fi auzit numeroase toasturi în cinstea unei căsătorii atît de nobile și de grandioase ca aceea care avea să aibă loc aici, în sudul Scoției.

Dar nu azi. Nu la această nuntă.

La această nuntă, nimeni nu a ovaționat și nimeni nu și-a ridicat cupa. La această nuntă, toată lumea urmărea pe toată lumea și toată lumea era tensionată. Familia miresei era tensionată. Familia mirelui era tensionată. Oaspeții și servitorii și cîinii de vînătoare din sală erau tensionați. Pînă și primul conte de Merrick, al cărui portret atîrna deasupra căminului, părea tensionat.

- Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui, repetă fratele mirelui și vocea lui răsună ca un bubuit de tunet în tăcerea nefirească, de mormînt, a sălii ticsite.

- Fie ca amîndoi să se bucure împreună de o viață lungă și roditoare.

În mod normal, străvechiul toast stîrnește o reacție previzibilă: mirele zîmbește întotdeauna cu mîndrie, convins că a realizat ceva absolut minunat. Mireasa zîmbește pentru că a fost în stare să-l convingă de acest lucru. Oaspeții zîmbesc pentru că, în cadrul nobilimii, o căsătorie pecetluiește unirea

a două familii importante și a două mari averi – ceea ce reprezintă în sine un motiv de sărbătorire și de debordantă bucurie.

Dar nu astăzi. Nu în cea de a paisprezecea zi a lunii octombrie, 1497.

Terminându-și toastul, fratele marelui își înălță cupa și îi zîmbi încordat marelui. Prietenii marelui își înălțară cupele și zîmbiră fix spre familia miresei. Cei din familia miresei își înălțară cupele și își zîmbiră rece între ei. Mirele, singurul care părea imun față de ostilitatea din sală, își înălță cupa și îi zîmbi calm miresei, cu ochi în care zîmbetul nu ajunsese.

Mireasa nu se obosi să zîmbească nimănui. Părea furioasă și revoltată.

De fapt, Jennifer era atît de înnebunită, încît aproape că nici nu vedea lumea din jur. În clipa aceea fiecare fibră din ființa ei era concentrată asupra unui ultim, disperat apel către Dumnezeu, care, din lipsă de atenție sau de interes, o lăsase să ajungă în această tristă situație. „Dumnezeule”, strigă ea în tăcere, înghițind nodul de teroare care i se umfla în gîtlej, *„dacă ai de gînd să faci ceva, atunci trebuie s-o faci repede, dacă nu, peste cinci minute o să fie prea tîrziu! Sînt sigură că merit ceva mai bun decît această căsătorie forțată cu un bărbat care mi-a răpit fecioria! Doar nu eu i-am oferit-o pe tavă, Tu știi bine asta!”*

Dîndu-și seama de nebunia de a-l mustra pe Atotputernicul, Jennifer schimbă repede registrul, pledîndu-și cauza: „Nu Te-am servit întotdeauna cum se cuvine? Nu Te-am ascultat întotdeauna?” șopti ea în tăcere.

„NU ÎNTOTDEAUNA, JENNIFER”, bubui vocea Domnului în mintea ei.

„Aproape întotdeauna,” recunosc Jennifer înnebunită. „Am fost zi de zi la slujbă, exceptînd dățile cînd am fost bolnavă, ceea ce s-a întîmplat rar și mi-am spus rugăciunile în fiecare dimineață și în fiecare seară. Aproape în fiecare seară,” amendă

ea repede, înainte de a putea fi din nou contrazisă de conștiința ei, „*exceptînd dățile cînd am adormit înainte de a se fi terminat. Și am încercat, sincer am încercat să fiu tot ceea ce bunele surori de la mînăstire au vrut să fiu. Tu știi cît m-am străduit! Doamne, termină ea disperată, „dacă mă ajuți să scap din asta, niciodată nu voi mai fi încăpățînată sau impulsivă.*”

„*ASTA NU POT SĂ CRED, JENNIFER*”, bubui Domnul, îndoit.

„*Nu, jur,*” îi replică ea serioasă, încercînd să facă un tîrg. „*O să fac tot ce vrei, o să mă întorc direct la mănăstire și o să-mi dedic viața rugăciunilor și ...*”

- Contractul de căsătorie a fost semnat. Chemați preotul, anunță lordul Balfour și respirația lui Jennifer se transformă în icnete sălbatice, panicate, în timp ce din minte îi zburară orice alte posibile sacrificii. „*Doamne*”, imploră ea în tăcere, „*de ce îmi faci asta? Doar nu o să lași să mi se întîmple asta, nu?*”

În sala cea mare se așternu tăcerea, în timp ce ușile se deschideau larg.

„*BA DA, JENNIFER, O SĂ LAS.*”

Mulțimea se dădu automat în lături, permițîndu-i preotului să intre și Jennifer simți că i se sfîrșește viața. Mirele păși alături de ea și Jennifer se dădu brusc un centimetru în lături, în timp ce stomacul i se întorcea din cauza repulsiei și a umilinței de a-i suporta apropierea. Dacă ar fi știut măcar cum un gest necugetat putea sfîrși în dezastru și disgratie. Dacă nu ar fi fost atît de impulsivă și de imprudentă!

Închizînd ochii, Jennifer lăsă afară chipurile ostile ale englezilor și fețele ucigătoare ale rudelor ei scoțiene și înfruntă, în sufletul ei, adevărul sfîșietor: impulsivitatea și imprudența, cele două cele mai mari defecte ale ei, o aduseseră la acest crunt deznodămînt – aceleași două defecte care o făcuseră să comită cele mai dezaastroase nebunii. Acele două defecte, combinate cu disperata dorință de a-l face pe tatăl ei să o iubească așa cum îi iubea pe fiii lui vitregi, erau responsabile de ruina în care-și adusese propria-i viață:

La cincisprezece ani, acestea o conduseseră să încerce să se răzbune pe fratele ei viclean și dușmănos, într-un fel care i se păruse a fi onorabil și corect – adică acela de a îmbrăca pe furiș armura lordului Merrick și de a lupta apoi împotriva fratelui, pe câmpul de onoare. Această magnifică nesăbuintă i-a adus o severă scărmaneală din partea tatălui ei, chiar acolo, pe câmpul de onoare – și doar o infimă satisfacție de a-l fi doborât pe vicleanul ei frate de pe cal!

În urmă cu un an, aceleași porniri au făcut-o să se comporte astfel încât bătrînul Lord Balder și-a retras cererea în căsătorie, distrugînd astfel visul atît de drag al tatălui ei de a uni cele două familii. În schimb, aceste trăsături au dus la pedepsirea ei prin trimiterea la mănăstirea din Belkirk unde, în urmă cu șapte săptămîni, devenise o pradă ușoară pentru armata pusă pe jaf a Lupului Negru.

Iar acum, din cauza tuturor acestor lucruri, era forțată să se mărite cu dușmanul ei; un războinic englez brutal, ale cărui armate îi asupriseră țara, un bărbat care o răpise, care o ținuse prizonieră. Răpindu-i fecioria și distrugîndu-i reputația.

Dar acum era prea tîrziu pentru implorări și promisiuni. Soarta ei fusese pecetluită în clipa în care, în urmă cu șapte săptămîni, fusese aruncată la picioarele bestiei arogante de lîngă ea, oferită ca o potîrniche pentru un festin.

Jennifer înghiți. Nu, înainte de asta – ea o pornise pe această cărare a dezastrului ceva mai devreme, în aceeași zi, cînd refuzase să țină seama de atenționarea că armatele Lupului Negru se aflau în apropiere.

Dar de ce ar fi *trebuit* să creadă asta, se întrebă Jennifer, apărîndu-se. „Se apropie Lupul!” era un strigăt de groază care se auzise aproape în fiecare săptămîină, în ultimii cinci ani. Dar în ziua aceea, în urmă cu șapte săptămîni, strigătul fusese dureros de adevărat.

Mulțimea din sală se agita neîncetat, așteptînd un semn din partea preotului, însă Jennifer era pierdută în amintirile ei din ziua aceea...

Respect pentru oameni și cărți

Fusese o zi neobișnuit de frumoasă, cu cerul de un albastru vesel, cu aerul înmiresmat. Soarele strălucea deasupra mănăstirii, scaldându-i turnulețele gotice și arcadele grațioase într-o lumină aurie, puternică, radiind fericire deasupra adormitului sătuc Belkirk, care adăpostea mănăstirea, două prăvălii, treizeci și patru de căsuțe și o fântână comună, din piatră, în centrul lui, unde se adunau sătenii în după-amiezele de duminică, așa cum făceau și atunci. Pe o colină mai îndepărtată, un păstor își păzea turma, în timp ce într-un luminiș nu departe de fântână, Jennifer se juca de-a baba-oarba cu orfanii pe care i-i dăduse în grijă stareța.

Și așa a început totul, în această tihnită atmosferă de râsete și relaxare. Ca și cum ar fi putut într-un fel schimba evenimentele retrăindu-le în mintea ei, Jennifer închise ochii și dintr-o dată era din nou acolo, în poieniță, cu copiii, avînd pe cap gluga babei-oarba.

- Unde ești, Tom MacGivern? striga ea, bîjbîind cu mîinile întinse, prefăcîndu-se că nu putea localiza băiețelul de nouă ani care chicotea într-una și despre care urechile îi spuneau că se afla la doar un pas în dreapta ei. Zîmbind sub protecția glugii, își luă poza unui monstru „clasic”, ridicîndu-și brațele în față, cu degetele desfăcute ca niște gheare și începînd să calce apăsător, strigă cu o voce adîncă, amenințătoare:

- Nu-mi poți scăpa, Tom Mac Givern!

- Ha! N-o să mă găsești, babă-oarbo! strigă acesta din dreapta ei.

- Ba da, o să te găsesc! amenință Jenny întorcîndu-se apoi deliberat spre stînga, stîrnind cascade de râsete din partea copiilor care se ascundeau după copaci și se ghemuiau în spatele tufișurilor.

- Te-am prins! strigă Jennifer triumfătoare, cîteva minute mai tîrziu, repezindu-se asupra unui copil care alerga chicotind, prinzînd în mîna ei o încheietură micuță. Fără

respirație, rîzînd, Jenny își aruncă gluga să vadă pe cine prinsese, nepăsătoare la cascada de păr roșu, auriu, care i se revărsă peste umeri și brațe.

- Ai prins-o pe Mary! Mary e acum baba-oarba! strigau copiii, adunîndu-se în jurul ei.

Fetița de cinci anișori se uită în sus la Jenny, cu ochii ei cafenii mari și temători, cu trupul tremurînd de groază.

- Te rog, șopti ea agățîndu-se de piciorul lui Jenny, n-nu vreau să port gluga... o să fie întuneric înăuntru. Trebuie să mi-o pun?

Zîmbind liniștitor, Jenny îi îndepărtă cu tandrețe părul de pe față.

- Nu, dacă nu vrei.

- Mi-e frică de întuneric, mărturisi inutil Mary, cu umerii ei înguști prăbușiți de rușine.

Ridicînd-o în brațe, Jenny o îmbrățișă cu putere.

- Fiecare se teme de ceva. Uite, adăugă ea în glumă, eu mă tem de ... de *broaște*!

Nesincera mărturisire o făcu pe fetiță să chicotească.

- Mie îmi plac broaștele! Nu mă sperie deloc.

- Vezi? Ești foarte curajoasă. Mai curajoasă decît mine! spuse Jenny lăsînd fetița jos.

- Lady Jenny se teme de broaștele alea proaste, le spuse Mary copiilor, în timp ce alergau.

- Nu-i adevărat, strigă tînărul Tom, gata să sară în apărarea frumoasei Lady Mary care, în ciuda înaltului ei rang, era întotdeauna gata la orice – inclusiv să-și ridice poalele fustelor și să intre în iaz ca să-l ajute să prindă o broască-bou, grasă – sau să se cațere într-un copac, iute ca o pisică, să-l salveze pe micuțul Will căruia îi era frică să coboare.

Tom tăcu văzînd privirea rugătoare a lui Jenny și nu mai comentă pretinsa ei teamă de broaște.

- O să-mi pun eu gluga, se oferî Tom voluntar, privind-o

plin de adorație pe fata de șaptesprezece ani care purta costumul sobru al unei novice, dar care nu era călugăriță și care, cu siguranță, că nu se *comporta* ca o călugăriță. Cum, chiar duminica trecută, în timpul lungii predici a preotului, capul lui Lady Jenny căzuse în față și doar tusea falsă a lui Tom, aflat în banca din spatele ei a trezit-o la timp ca să nu fie văzută de ochii vigilenți ai stareței.

- Este rîndul lui Tom să o poarte, consimți Jenny prompt, dîndu-i acestuia gluga. Zîmbind, privi copiii țîșnind spre ascunzătorile preferate, apoi își luă testemelul și vâlul scurt pe care le scosese ca să facă pe baba-oarba. Cu gîndul de a se duce la fîntîna comunală unde sătenii chestionau curioși cîțiva membri ai clanului, care treceau prin Belkirk în drum spre casele lor, despre războiul împotriva englezilor care se purta la Cornwell, Jenny își ridică vâlul, cu gîndul să și-l pună pe față.

- Lady Jennifer! Veniți repede – aveți vești! strigă de-o dată unul dintre săteni.

Cu voalul și testemelul uitate în mîină, Jenny o rupse la fugă iar copiii, simțindu-i surescitarea, întrerupseră jocul și o luară și ei la fugă, după ea.

- Ce vești? întrebă Jenny cu sufletul la gură, cercetînd cu privirea chipurile inexpressive ale grupului de nou veniți. Unul dintre aceștia făcu un pas în față, scoțîndu-și respectuos căciula și vîrîndu-și-o sub braț.

- Sînteți fiica lordului Merrick?

La auzul numelui Merrick, doi dintre bărbații de lîngă fîntînă se întrerupseră brusc din activitatea lor de a scoate o găleată cu apă și schimbară între ei priviri uimite, cu gînduri ascunse, înainte de a-și coborî din nou, repede, capetele și de a-și ține fețele în umbră.

- Da, spuse nerăbdătoare Jenny, aveți vești de la tatăl meu?

- Da, my lady. Vine înapoi, nu este departe în urma noastră, cu un grup mare de oameni.